

Det varede da heller ikke længe, før han en Dag af sig selv ledte Samtalen hen paa Emnet. Han sagde, at det maaske alligevel var fornuftigst ikke at sætte Bo paany, saalænge deres Fremtid var saa usikker, navnlig saalænge han var ganske uden Stilling og uden Indkomster. Han havde tænkt paa, at han sammen med Børnene midlertidigt, indtil han havde faaet sig en Gærning enten som Lærer eller Præst i København eller i en anden By, kunde komme til at bo hos sin gamle Fader, der boede ene i sin store Lejlighed og vistnok gerne vilde huse dem. Han trøstede hende med, at deres Adskillelse ikke skulde blive langvarig; saa snart han kom ind til Hovedstaden, vilde han søge at skaffe sig en Stilling, der atter kunde samle dem i Hygge og Tilfredshed.

Tilskyndet af Hansine skrev han endnu samme Dag et langt Brev til sin Fader, hvori han udførligt og — for at afværge sin Families Medlidenhed — en Smule selvbevidst gjorde Rede for Grundene til, at han sammen med sine Børn vendte tilbage til Hovedstaden, mens hans Hustru foreløbig forblev paa Landet. Til Slutning forespurgte han, om han selv og Børnene maatte nyde Gæstfrihed hos ham, indtil han kunde danne sig et nyt Hjem.